

Sygn. akt I C 687/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2013 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa z A. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. L. kwotę 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.06.2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 432,80 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa.

Zarządzenia:

1. odnotować;

2. kal. 21 dni.

11.07.2013 r.

UZASADNIENIE

W dniu 17 października 2012 r. powód A. L. wniósł do tutejszego Sądu pozew o zapłatę przeciwko (...) S.A., w którym zażądał kwoty 6.000,00 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 22 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Swoje stanowisko powód argumentował tym, że wskutek kolizji drogowej z dnia 23 września 2009 r., w której uczestniczył, a której sprawca był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie pozwanego, doznał licznych obrażeń ciała, które skutkowały poczuciem znacznego pokrzywdzenia. W tej kwestii powód w szczególności wskazał, że powstałe na jego osobie urazy kręgosłupa, głowy i klatki piersiowej wywołały konieczność przeprowadzenia leczenia i rehabilitacji oraz poskutkowały cierpieniami fizycznymi i psychicznymi. Przybrały one postać napadów bólowych głowy, braku czucia w palcach, nerwicy pourazowej, bezsenności, bolesności prawej łopatki oraz bólów i zawrotów głowy. Nadto powód wskazał, że przedmiotowe dolegliwości zmusiły go do likwidacji działalności gospodarczej w specjalności usług wodno – kanalizacyjnych i hydrauliki, którą prowadził. Dodatkowo powód w opisie stanu

faktycznego podniósł, że musiał przerwać leczenie doznanych przez niego urazów ze względu na trudną sytuację życiową, która dodatkowo wywołała konieczność zmiany miejsca zamieszkania.

Zgodnie ze stanowiskiem powoda, doznany przez niego stopień pokrzywdzenia uzasadnia jego roszczenie w zakresie zadośćuczynienia do wysokości 10.000,00 zł, co w związku z dokonaniem na etapie przesądowym wypłaty z tego tytułu na rzecz powoda w kwocie 4.000,00 zł, przemawia za wytoczeniem powództwa na kwotę 6.000,00 zł. Powód stwierdza, że roszczenie na tym poziomie nie jest wygórowane i mieści się w rozsądnych granicach. Termin początkowy liczenia odsetek ustawowych od wnoszonej kwoty powód oznaczył na dzień 22 czerwca 2012 r., co w jego ocenie pozostaje w związku z zasadą, że zakład ubezpieczeń wypłaca odpowiednie świadczenie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Za zasadnością powyższego, w ocenie pozwanego przemawiało to, że na etapie postępowania przedsądowego dokonał on już na rzecz powoda wypłaty świadczenia, w wysokości w pełni rekompensującej doznaną przez niego krzywdę. Nadto pozwany stwierdził, że powód nie udowodnił okoliczności przemawiających za zasadnością jego roszczeń. Na poparcie swoich tez pozwany za Sądem Najwyższym stwierdził, że zadośćuczynienie jest wypadkową wielu czynników, w szczególności zaś charakteru i dolegliwości obrażeń, prognoz na przyszłość, wieku i płci poszkodowanego, długotrwałości leczenia, konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym. Pozwany powyższe uzupełnił o stwierdzenie, że ustawodawca obecnie w żadnym miejscu nie sprecyzował kryteriów, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Biorąc pod uwagę powyższe, pozwany stwierdził, że w toku postępowania wyjaśniającego dokonał on wszechstronnego rozpatrzenia zgłoszonych roszczeń i uwzględniając wszystkie czynniki mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia, dokonał na rzecz powoda wypłaty w pełni rekompensującej rozmiar doznanej przez niego krzywdy. Nadto pozwany wskazał, że w ramach postępowania przedsądowego przyznał on powodowi uzasadnioną kwotę tytułem odszkodowania za koszty leczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 września 2009 r. powód uczestniczył w wypadku spowodowanym przez osobę objętą polisą ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej zawartą w Towarzystwie pozwanego. Przedmiotowe zdarzenie polegało na tym, że jego sprawca wymusił pierwszeństwo na poruszającym się pojazdem mechanicznym powoda, który w zaistniałej sytuacji nie zdążył wyhamować i uderzył w jego pojazd. Uderzenie było silne, dokonane z prędkością w granicach 50 km/h ze strony pojazdu powoda w pojazd sprawcy, który był prawie nieruchomy. W momencie uderzenia w pojazd powoda wystrzeliły poduszki powietrzne co spowodowało, że powód miał obitą brodę, zniszczone okulary i musiał zostać wyciągnięty z samochodu.

Dowód: akta szkodowe strony pozwanej – k. 14 – 77

przesłuchanie powoda – k. 124 – 125

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony karetką Pogotowia Ratunkowego do Izby Przyjęć (...) Szpitala (...)we W.. Po wstępnym badaniu u powoda wykonano badanie RTG głowy, klatki piersiowej i kręgosłupa szyjnego. Przy wypisie zalecono powodowi unieruchomienie kołnierzem S. na 3 tyg., farmakoterapię, rehabilitację i kontynuację leczenia w poradni specjalistyczne. Dalsze leczenie powód prowadził w Poradni Lekarza Rodzinnego, Poradni Neurologicznej i (...). Nadto powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych. Wskutek wypadku z dnia 23 września 2009 r. powód doznał urazu głowy (bez trwałych następstw), powierzchownego urazu klatki piersiowej (bez trwałych następstw), zaostrzenia zespołu bólowo korzeniowego, prawostronnego kręgosłupa szyjnego (u osoby z przewlekłymi zmianami zwyrodnieniowo – wytwórczymi i wielopoziomową dyskopatią tego odcinka). Obecnie skutki przedmiotowych urazów uległy już wygojeniu.

Dowód: skierowanie do poradni specjalistycznej – neurolog i ortopeda z dnia 09.05.2012 r. – k. 9 – 10

zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 11.05.2012 r. – k. 11

karta zabiegów z maja 2012 r. – k. 12

opis zdjęcia RTG kręgosłupa – czynnościowe z dnia 16.05.2012 r. – k. 13

akta szkodowe strony pozwanej – k. 14 – 77

opinia biegłych z zakresu ortopedii i neurologii – k. 101 – 106

Doznany uraz odcinka szyjnego kręgosłupa szyjnego wywołał u powoda 3% trwały uszczerbek na zdrowiu – zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (poz. 94a załącznika do rozporządzenia w związku z § 10 ust. 1 i § 8 ust. 3 rozporządzenia).

Dowód: opinia biegłych z zakresu ortopedii i neurologii – k. 101 – 106

Po wypadku komunikacyjnym z dnia 23.09.2009 r. rozpadło się małżeństwo powoda, w wyniku czego został on sam z dwójką dzieci na wychowaniu. W wyniku wypadku powód był bez środków do życia, bo prowadził przedtem własną działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług remontowo-budowlanych. Od wypadku powód nie wykonuje tych usług z uwagi na dolegliwości fizyczne, które mu towarzyszą oraz brak własnego pojazdu, a specyfika jego działalności polega na tym, że do klienta trzeba dojechać i dowieźć materiały do wykonania usług. Wskutek wypadku pojazd powoda nie nadawał się do właściwego użytku, powód wprawdzie otrzymał za niego odszkodowanie, ale przeznaczył je na bieżące potrzeby utrzymania siebie i rodziny. W związku z wypadkiem powód miał zawroty głowy, zdarzały mu się omdlenia przy pracach domowych, obecnie ma nadal drętwienie dwóch palców prawej ręki. Powód stał się nerwowy, zażywał z tego powodu leki uspokajające na zalecenie lekarskie, ma nadal problemy ze snem, przez co jest zmęczony w ciągu dnia. Przy wykonywaniu przez niego prac remontowych zaczynają się u niego pojawiać bóle głowy i karku, a najgorsze bóle odczuwa po nocy. Po wypadku powód razem ze swoimi dziećmi musiał korzystać z finansowej pomocy siostry bo nie mieli środków utrzymania, gdyż powód był po wypadku i nie uzyskiwał dochodów a jego żona odeszła. Po wypadku powód nosił kołnierz ortopedyczny przez 3 tygodnie oraz przechodził rehabilitację; musiał w tym zakresie korzystać z finansowej pomocy siostry. W wyniku pomocy finansowej siostry powód korzystał też z zabiegów terapeuty kręgarza. Rehabilitacja polegała na traktowaniu prądami i krioterapii, poprawa po zabiegach trwała 2-3 dni a później bóle powracały. Powód brał też po wypadku bardzo silny lek przeciwbólowy tj. ketonal raz dziennie przez okres 1 m-ca. Teraz powód nie może już brać leków przeciwbólowych doustnie, bo ma z tego powodu wymioty i boli go żołądek, prawdopodobnie z tego powodu będzie musiał przyjmować je w formie zastrzyków.

Dowód: -przesłuchanie powoda – k. 124 – 125

Szkoda powstała na osobie powoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 22 maja 2012 r. i w jej przedmiocie pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne. Doprowadziło ono w szczególności do dokonania na rzecz powoda wypłaty kwoty 4.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie decyzji strony pozwanej z dnia 21 czerwca 2012 r.

Dowód: akta szkodowe strony pozwanej – k. 14 – 77

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Odpowiedzialność pozwanego co do zasady, będąca okolicznością bezsporną, opiera się w niniejszej sprawie o art. 436 § 2 zd. 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c., a więc o zasadę winy. Z kolei odpowiedzialność co do wysokości, wbrew

twierdzeniom powoda nie znajduje podstawy w art. 448 k.c., lecz w art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c., co też stanowiło podstawę niniejszego orzeczenia.

Niesporne w orzecznictwie sądowym i doktrynie jest, że ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy, o której mowa w art. 445 § 1 k.c., ustawodawca pozostawił sądowi. Sąd dysponuje w takim wypadku większym zakresem swobody, niż przy ustalaniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia. Nie oznacza to jednak, by ocena Sądu nie poddawała się weryfikacji pod kątem jej zgodności z dyspozycją art. 445 § 1 k.c. Kryteria istotne przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia to przykładowo: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (vide: tak SN z wyroku z dn. 12.04.1972 r., II CR 57/72, opubl. w OSNCP 1972, nr 10, poz. 183, wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z 27.02.2004 r., V CK 282/03, niepubl.). W orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, że zadośćuczynienie z art. 445 § 1 k.c. ma charakter przede wszystkim kompensacyjny, musi być rozważane indywidualnie i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość dla poszkodowanego, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (tak m.in. SN w wyroku z dn. z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10 opubl. w M.P.Pr. 2011/9/479). W orzecznictwie wyrażono również pogląd, iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym; przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra (tak SN w wyroku z dnia 16.07.1997 r., II KKN 273/97, nie publ.). Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (tak SN w wyroku z 13.12.2007 r., I CSK 384/07, OSP 2009, nr 2 poz. 20). W odniesieniu do zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. funkcja kompensacyjna musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne. (tak SN w wyroku z 14.02.2008 r. II CSK 536/07, OSP 2010, nr 5, poz. 47). Ponadto zdaniem Sądu procentowo ustalony przez biegłych zakres doznanych urazów czy stopień uszczerbku na zdrowiu ma znaczenie jedynie pomocnicze i nie może stanowić głównego wskaźnika wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia, gdyż przy ustaleniu jego wysokości należy brać pod uwagę również pozostałe wyżej wymienione czynniki.

Zdaniem Sądu powód mógł zasadnie żądać od strony pozwanej zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w łącznej kwocie 10.000,00 zł, a więc dopłaty kwoty 6.000,00 zł w niniejszym postępowaniu. Dokonując takiej oceny Sąd kierował się wynikającym z materiału dowodowego zebranego w sprawie charakterem i wielkością cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez powoda.

Wskutek wypadku z dnia 23 września 2009 r. powód doznał cierpień fizycznych i psychicznych, a jego życie uległo zmianie. W zakresie cierpień fizycznych powód w związku z powstałymi wskutek zdarzenia urazami odczuwał ból, który był na tyle silny, że konieczne stało się zażywanie przez niego silnych leków przeciwbólowych. Z czasem leki te zaczęły wywoływać u powoda skutki uboczne w postaci wymiotów oraz bólu brzucha. Powód do dnia dzisiejszego odczuwa bóle głowy i karku, które wzmagają się w godzinach nocnych. Nadto u powoda zdarzały się epizody zawrotów głowy, omdleń oraz drętwienia palców ręki. W zakresie cierpień psychicznych powód, po wypadku z dnia 23 września 2009 r. stał się osobą nerwową. Z tego też powodu zaczął zażywać leki uspokajające. Nadto od czasu przedmiotowego zdarzenia powód miewa problemy ze snem. Wskutek wypadku, powód ze względu na skutki doznanych urazów zmuszony został zaprzestać prowadzenia przez siebie dotychczasowej działalności gospodarczej. Wynikało to z niemożliwości dalszego wykonywania czynności czysto fizycznych. Powyższe doprowadziło w szczególności do tego, że powód po wypadku korzystał z dziećmi z pomocy swojej siostry, będąc faktycznie na jej utrzymaniu. Nadto Sąd zauważa, że nie można tracić z pola widzenia, że na wysokość krzywdy doznanej przez powoda wpływał także okoliczność, że już samo zdarzenie drogowe z dnia 23 września 2009 r. wywołało traumatyczne przeżycia, a konieczność poddania się leczeniu powypadkowemu, w tym konieczności noszenia kołnierza ortopedycznego przez okres 3

tygodni oraz korzystania z zabiegów rehabilitacyjnych, spowodowała ograniczenie aktywności życiowej powoda oraz konieczność podporządkowywania bieżących planów pod terminarz wizyt lekarskich i rehabilitacyjnych.

O odsetkach od żądanej kwoty zadośćuczynienia Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Rozstrzygając o obowiązku zapłaty odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł się na art. 455 k.c. w zw. z art.14 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003.124. 1152 ze zm.). Oznaczenie przez powoda terminu początkowego liczenia odsetek ustawowych od zgłoszonej sumy z tytułu zadośćuczynienia na dzień 22 czerwca 2012 r. pozostaje bez wątplenia w zgodzie z przytoczoną regulacją, w związku z datami zgłoszenia szkody i podjęcia przez pozwanego decyzji przedmiocie wysokości zaniżonego – jak się okazało – zadośćuczynienia.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 2.017,00 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. koszty procesu poniesione przez powoda na które składa się kwota 300,00 zł tytułem opłaty od powództwa, kwota 500,00 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłego, kwota 17,00 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz kwota 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego – zgodnie z brzmieniem § 6 pkt 4 w związku z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Także ze względu na wynik sprawy, pozwanego należało obciążyć kwotą 432,80 zł tytułem wydatków. W związku z tym, że została ona tymczasowo poniesiona przez Skarb Państwa, pozwany zobowiązany jest do ich uiszczenia na jego rzecz (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

- odnotować,
- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
- kal. 14 dni.

Podstawa prawna: art. 445 § 1 Kc, art. 481 Kc

TEZA: -----